

Ministeriet foreslaar den høje Rigsdag at foretage en Ændring, hvorefter der ganske vist lige saa lidt som hidtil skal kræves Tilladelse til Oprettelse af saadanne Børne- eller Optagelseshjem — en Anmeldelse skal ogsaa i Fremtiden være nok —, men Overinspektøren skal kunne stille visse Krav til Ledelsen og Indretningen, for at Hjemmet fortsat kan bestaa.

Hvad Plejebørnsloven angaar, har det været saaledes hidtil, at ingen kan modtage et Plejebarn uden Plejetilladelse. Den gives i Regelen for højst to Børn, og det er jo meget godt. Men hvis der f. Eks. oprettes et Børnehjem, kan der i dette anbringes lige saa mange Børn det skal være under 14 Aar uden nogen Plejetilladelse. Dette har vist sig uheldigt, og vi foreslaar derfor, at der ogsaa for saadanne Børns Vedkommende skal kræves Plejetilladelse. Man har endogsaa haft Eksempler paa, at en Person eller en Familie, hvem det er blevet nægtet at have et Plejebarn eller to Plejebørn, har kunnet oprette et Hjem med f. Eks. 10 Plejebørn uden nogen Tilladelse. Dette er et uheldigt Forhold, som Forslaget altsaa søger ændret.

Vi har saa tillige ment, at naar nu disse Forslag kom til Behandling i Rigsdagen, vilde det være rigtigt at rette nogle Fejl af mindre Betydning, men Fejl, som dog bør rettes, naar der er Anledning dertil. I Værgeraadsloven af 1922 bruges Udtrykket „sædeligt fordærvede Børn“. Det er et Udtryk, som straks vakte megen Mistemning i Børnesagskredse; en Misstemning, der stadig er vokset. Jeg havde bl. a. ved at overvære Børnesagsmødet i Sommer paa Nyborg Strand Lejlighed til at erfare, hvor lidet man holder af dette Udtryk, der ligesom sætter et vist uheldigt Stempel paa disse Institutioner. Vi foreslaar det derfor ændret til at lyde saaledes, som vi har det i den lidt senere Børnetilsynslov, nemlig: Børn, der har vist sig at have en særlig vanskelig Karakter eller har udvist meget slet Opførsel. Endelig foreslaas det i begge disse Forslag om Ændringer i de bestaaende Love, at hvor Ordene „Undervisningsministeren“ eller „Justitsministeren“ forekommer, ændres disse Ord de allerfleste Steder til „Socialministeren“, da nu begge disse Omraader, Plejetilsynet og Værgeraadsfor- sorgen, er henlagt til Socialministeriet, idet dog naturligvis Ordet „Justitsministeren“ bibeholdes der, hvor det er særlig paakrævet, hvor han har et særligt Felt.

Til sidst gør jeg opmærksom paa, at det vil være heldigt, hvis den høje Rigsdag maatte gennemføre disse smaa Forbedringslove, da at bemyndige Ministeren til at lade dem trykke op paa ny, idet det jo er Love, der benyttes i overordentlig stor Udstrækning.

Hermed har jeg den Ære at anbefale disse to Lovforslag til velvillig Fremme.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3091).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Ligesom den ærede Ordfører for Forslagsstillerne skal jeg henholde mig til mit udførlige Indlæg i Sagen i forrige Samling. Det konkluderede i, at jeg ikke kunde anbefale det foreliggende Forslag. Jeg er i øvrigt villig til i Aar som i Fjor at stille det formentlig kommende Udvalg alle ønskede Oplysninger til Raadighed, saa at hele Sagen kan faa en god Behandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Tvede): Idet jeg takker den højtærede Minister for hans Tilsagn om at ville tilstille Udvalget de fornødne Oplysninger og være behjælpelig med den nærmere Undersøgelse, beklager jeg meget, at Ministeren atter i Aar udtaler sig imod Forslagets Vedtagelse. Jeg vil haabe, at de Arbejder, der bliver foretaget, muligen vil kunne berede Vejen, saa at det kan lykkes at føre Forslaget igennem.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Stensballe: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.